

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 357/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Podbrezovská 34, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 Cob 13/2020 z 12. marca 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 75/2020 z 29. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 Cob 13/2020 z 12. marca 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 75/2020 z 29. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. Sťažovateľka sa v konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 Cb 51/2013 a po vykonanom čiastočnom späťvzati domáhala od Slovenského vodohospodárskeho podniku, štátneho podniku, Radničné námestie 8,

Banská Štiavnica, IČO 36 022 047 (ďalej len „žalovaný“), zaplatať finančnej sumy 7 640 574 eur s príslušenstvom.

4. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 4 Cb 51/2013 z 26. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 26. apríla 2018“) žalovaného zaviazal uhradiť sťažovateľke finančnú sumu 7 640 574 eur s príslušenstvom a v rozsahu sťažovateľkou vykonaného späťvzatia konanie zastavil a súvisiacim výrokom žalovaného zaviazal uhradiť sťažovateľke trovy konania. Proti označenému rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2018 podali obe strany sporu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 43 Cob 115/2018 z 30. mája 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu z 26. apríla 2018 okrem výroku o zastavení konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Okresný súd následne v poradí druhým rozsudkom č. k. 4 Cb 51/2013 zo 17. septembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 17. septembra 2019“) žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľka v priebehu konania nepreukázala splnenie všetkých predpokladov náhrady škody v podobe ušlého zisku, pričom na pozadí dôvodov uvedených v uznesení krajského súdu (bod 43) sa zaoberal aj otázkou predvídateľnosti vzniku škody [adekvátnosťou príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody (§ 379 Obchodného zákonníka)], mierou opatrení, ktoré sťažovateľka prijala na účely predídenia hrozacej škody (§ 382 Obchodného zákonníka), nemožnosťou plnenia žalovaného so zameraním sa na posúdenie zániku jeho zmluvnej povinnosti (§ 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ako aj posúdením, či nárok uplatnený sťažovateľkou nebol v rozpore s dobrými mravmi, resp. so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 Obchodného zákonníka).

6. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu zo 17. septembra 2019 rozhodol rozsudkom krajský súd tak, že rozsudok okresného súdu zo 17. septembra 2019 ako vecne správny potvrdil. Podľa krajského súdu okresný súd postupoval správne, keď nárok sťažovateľky posúdil ako náhradu škody v podobe ušlého zisku, pričom tento nárok posudzoval z hľadiska splnenia troch základných predpokladov jeho vzniku, a to (i) porušenia právnej povinnosti, (ii) vzniku škody a (iii) príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. Krajský súd následne konštatoval správnosť záveru okresného súdu, podľa ktorého nebol naplnený už prvý predpoklad a to porušenie právnej povinnosti z dôvodu jej zániku pre tzv. dodatočnú nemožnosť plnenia. Krajský súd tiež poukázal na správnosť záveru okresného súdu o výkone práva sťažovateľky v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

7. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila s poukazom na znenie § 420 písm. d) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Zastávala názor, že všeobecné sudy zaťažili svoj postup vadami majúcimi za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces (vo fáze ustálenia skutkového stavu veci), ako aj nesprávnym právnym posúdením veci.

8. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol, pričom v odôvodnení svojho uznesenia k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli sudy nižšej inštancie, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej činnosti

dovolacieho súdu považované za vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP a že jeho úlohou v dovolacom konaní nebol prieskum kasačného uznesenia krajského súdu, ktorého závery sťažovateľka v predmetnom dovolacom konaní tiež namietala.

9. V súvislosti s vadami nesprávneho právneho posúdenia bolo podľa názoru najvyššieho súdu podstatné, že pre naplnenie dôvodov prípustnosti dovolania musí ísť o právnu otázku, na ktorej vyriešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Najvyšší súd v tejto súvislosti najmä uviedol, že krajský súd založil svoje v poradí druhé rozhodnutie „*na potvrdení vecnej správnosti nosného záveru súdu prvej inštancie, že ak povinnosť zo zmluvy na strane žalovaného zanikla dodatočnou nemožnosťou jej plnenia (§ 575 ods. 1 OZ), potom nemohlo dôjsť porušením takto zaniknutej povinnosti k splneniu jedného z kumulatívnych atribútov pre náhradu uplatnenej škody...*“, pričom predmetom rozhodovania krajského súdu bolo skúmanie podmienok dodatočnej nemožnosti plnenia, ale iba z hľadiska toho, či táto skutočnosť spôsobila zánik zmluvnej povinnosti žalovaného, z ktorej porušenia vyvodzovala sťažovateľka svoj nárok na náhradu škody z titulu ušlého zisku. Najvyšší súd považoval za rozhodujúce to, že sťažovateľka svoj nárok na náhradu škody neuplatnila z iného dôvodu, neuviedla iné skutkové okolnosti a nebolo navrhnuté a vykonané dokazovanie preukazujúce nárok na náhradu škody z iného právneho dôvodu a na základe iných skutkových okolností. Keďže podľa najvyššieho súdu nárok na náhradu škody podľa § 353 Obchodného zákonníka predstavuje samostatnú a osobitnú skutkovú podstatu zakladajúcu nárok na náhradu škody, odlišnú od skutkového a právneho vymedzenia nároku sťažovateľky v jej žalobe a táto bola posudzovaná okresným súdom a krajským súdom, potom je zrejmé, že krajský súd svoje rozhodnutie pre absenciu tomu zodpovedajúcich odvolacích dôvodov právne nevyhodnocoval na pozadí právnej normy vyplývajúcej z § 353 Obchodného zákonníka.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú svojvoľné a nespravodlivé. Tvrdí, že závery najvyššieho súdu „*vyjadrené v bodoch 37 až 39 v napadnutom uznesení [že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, alebo ich nesprávne vyhodnotenie ap., nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP], sú v rozpore... s judikatúrou ústavného súdu, ale aj judikatúrou najvyššieho súdu...*“. Sťažovateľka po vecnej stránke predovšetkým namieta, že najvyšší súd rezignoval na svoju prieskumnú činnosť, keď nepochopil jej námietku, podľa ktorej krajský súd bez toho, aby v priebehu odvolacieho konania vykonal dokazovanie, vo svojom kasačnom uznesení odlišne hodnotil pôvodne okresným súdom vykonané dôkazy, čím presadil svoje vlastné hodnotenie cez „*zákonom danú záväznosť názoru vyššieho súdu*“, pričom okresný súd tieto jeho hodnotenia prevzal a vo veci rozhodol v poradí druhým rozsudkom v neprospech sťažovateľky. Sťažovateľka tiež namieta, že najvyšší súd nezodpovedal ňou nastolenú právnu otázku, „*či dodatočná nemožnosť plnenia na strane žalovaného, zakladá nárok žalujúcej sťažovateľky na náhradu škody podľa ust. § 353 ObZ, podľa ktorého dlžník, ktorého záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia, je povinný uhradiť škodu tým spôsobenú veriteľovi, ibaže nemožnosť plnenia bola spôsobená okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť (§ 374).*“.

Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd bol automaticky povinný podriaďiť ňou uplatnený nárok pod inú hmotnoprávnu normu, než ako ju uvádzala v podanej žalobe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu:

12. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

13. Sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv proti rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol v dovolacom konaní najvyšší súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu, a preto ústavnú sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu:

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo všeobecnej rovine vyjadruje nesúhlas s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy, listiny a dohovoru, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny

proces v rozsahu, v akom tomto základnom právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd.

15. Inštitút dovolania je súčasťou subsystemu opravných prostriedkov, ktorými možno za ustanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov civilného sporového konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane jeho aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide spravidla o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej. Sťažovateľka takéto vady ani netvrdí, o to menej ich konkretizuje. Navyše ústavný súd (obdobne aj najvyšší súd) ustáleno judikuje, že súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo strany konania, aby všeobecný súd prijal jej hodnotenie dôkazov alebo vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, avšak v prípade ich nevykonania je povinný tento svoj postup v konečnom rozhodnutí primerane odôvodniť. Z uvedeného vyplýva, že len bežná polemika so skutkovým názorom alebo s postupom všeobecného súdu pri vykonávaní dokazovania spravidla nezakladá vadu, ktorá by zasahovala do práva na spravodlivé súdne konanie.

16. Ďalšia námietka sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu je orientovaná predovšetkým na procesnú situáciu, keď krajský súd podľa jej názoru v kasačnom uznesení odlišne hodnotil pôvodne okresným súdom vykonané dôkazy, čím presadil svoje vlastné hodnotenie cez „*zákonom danú záväznosť názoru vyššieho súdu*“, pričom okresný súd tieto jeho hodnotenia prevzal a vo veci rozhodol v poradí druhým rozsudkom v neprospech sťažovateľky. Uvedená námietka sťažovateľky bola uplatnená už v jej dovolaní, pričom najvyšší súd na ňu reagoval spôsobom, že „*dovolaním nebolo napadnuté v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu – uznesenie, ktorým bol zrušený prvý rozsudok súdu prvej inštancie, ale predmetom tohto dovolacieho konania je v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu...*“.

17. Ústavný súd konštatuje, že uvedený názor najvyššieho súdu je vyjadrením pravidla, že medzi namietanou vadou konania a dovolaním napadnutým rozhodnutím musí existovať procesne relevantná príčinná súvislosť, ktorá v okolnostiach danej veci zanikla vydaním rozsudku okresného súdu zo 17. septembra 2019 a na neho nadväzujúceho rozsudku krajského súdu. Inými slovami, ani prípadná vada kasačného uznesenia krajského súdu prenesená do priebehu ďalšieho konania (po jeho právoplatnosti) neovplyvňovala postavenie sťažovateľky z pohľadu jej procesných možností namietat' skutkové, právne alebo procesné vady v postupe alebo rozhodnutiach všeobecných súdov časovo nasledujúcich po vydaní zrušujúceho uznesenia, za predpokladu, že nimi došlo/mohlo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie.

18. Bez ohľadu na už uvedené je potrebné poznamenať, že označená námietka sťažovateľky je nekonzistentná s právnou úpravou obsiahnutou v Civilnom sporovom poriadku, pretože kasačná

záväznosť rozhodnutím inštančne nadriadeného súdu nie je viazanosťou všetkými úvahami (najmä nie tými, ktoré sú orientované do sféry skutkového hodnotenia veci), ktoré takýto súd formuluje vo svojom rozhodnutí, ale iba právnym názorom (§ 391 ods. 2 CSP), ktorý sa priamo dotýka dôvodu kasácie. Ak sťažovateľka poukazuje na odlišné skutkové hodnotenie veci krajským súdom a zároveň toto skutkové hodnotenie myšlienkovy prepája so zákonom ustanovenou záväznosťou názoru súdu vyššieho stupňa, je potrebné uviesť, že takto formulovaná námietka je *prima facie* neopodstatnená, pretože takáto konštrukcia (skutkovej) záväznosti kasačného rozhodnutia z právnej úpravy nevyplýva.

19. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že záväzné právne pokyny krajského súdu adresované okresnému súdu vyplývajú priamo z bodu 43 uznesenia krajského súdu a sú orientované na odstránenie deficitu primeraného odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 26. apríla 2018 (vysporiadanie sa s námietkami žalovaného, ktoré uplatňoval v priebehu konania). Ak napriek tomu sťažovateľka v odôvodnení kasačného uznesenia krajského súdu identifikovala skutkové hodnotenie vykonané z pozície krajského súdu a odlišné od skutkového hodnotenia vykonaného okresným súdom, je potrebné uviesť, že takýto prvok vyskytujúci sa v rozhodovacej činnosti súdov pri uplatňovaní kasačnej právomoci by bol nesporne negatívnym javom, avšak zároveň je potrebné dodať, že povaha a rozsah kasačnej záväznosti (právny názor vyslovený súdom vyššieho stupňa) nijako nelimituje autonómny priestor súdu nižšej inštancie pri opätovnom autoritatívnom ustálení skutkového deja na podklade ním vykonaných dôkazov. Uvedenému napokon zodpovedal aj postup okresného súdu, ktorý po tom, ako mu bola vec vrátená, vykonal dokazovanie a sa vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými žalovaným, reflektujúc pokyny krajského súdu, pričom následne vo veci opätovne rozhodol.

20. Z už uvedeného možno urobiť čiastkový záver, podľa ktorého nemožno v postupe najvyššieho súdu, ktorým reagoval na sťažovateľkou uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, identifikovať také nedostatky, ktoré by mohli vec sťažovateľky posunúť do roviny ústavnosúdneho prieskumu.

21. Za neopodstatnenú považuje ústavný súd aj súvisiacu námietku sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd nezodpovedal ňou nastolenú právnu otázku, „či *дотоčná неможність* plnenia na strane žalovaného, zakladá nárok žalujúcej sťažovateľky na náhradu škody podľa ust. § 353 ObZ...“. Najvyšší súd v reakcii na takto vymedzený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že posúdenie nároku sťažovateľky z pohľadu inej právnej normy vyžadovalo jej aktivitu v podobe uvedenia ďalších z pohľadu tejto právnej normy (§ 353 Obchodného zákonníka) právne významných skutočností.

22. Ústavný súd konštatuje, že označená časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevykazuje znaky, ktoré možno považovať za popierajúce zmysel a podstatu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (vrátane práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), keďže najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Skutočnosť, že sa podstata právnych úvah sťažovateľky odlišuje od názoru najvyššieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať, *ipso facto* neposúva vec sťažovateľky do roviny ústavnosúdneho prieskumu.

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že z prejednacej zásady, ktorou je ovládané civilné sporové konanie, vyplýva, že iniciatíva pri vymedzení rozhodujúcich skutočností a označení dôkazných prostriedkov leží na stranách sporu, pričom iba skutočnosti stranami tvrdené môžu byť dokazované a iba tie sa potom môžu stať predmetom posudzovania zo strany všeobecného súdu. Všeobecný súd nie je ani oprávnený, ani povinný nahrádzať v civilnom sporovom konaní procesnú aktivitu strán sporu. Práve s uvedenými úvahami úzko súvisí aj zásada kontradiktórnosti konania vyjadrená v čl. 9 CSP a predvídateľnosti súdneho rozhodovania v podobe zákazu vydávania tzv. prekvapivých rozhodnutí.

24. Ústavný súd tak uzatvára, že v danom prípade nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu